

Cesta z Města Pokoje

Toto je kniha Ahmada ibn-Fadlána, vyslance Al-Muktadíra ke králi Slovanů, v níž podrobně vypráví, co viděl v zemi Turků, Slovanů, Rusů a Vikingů, o dějinách jejich králů a způsobu, jímž konají v mnoha záležitostech svého života.

I byla shromážděna družina vybavená na cestu a ve čtvrtek 21. června 921 vydali jsme se na cestu z Města Pokoje (Bagdádu).

Putovali jsme na sever do Džurdžánu, kam jsme dorazili koncem měsíce listopadu a zůstali jsme zde. Náš dlouhý pobyt byl vynucen zimou a její krutostí. Vpravdě vyprávěli mi, že dva muži vzali do lesa velbloudy, aby přivezli dříví. Protože zapomněli s sebou vzít troudu a křesací kámen, spali v noci bez ohně. Když pak ráno vstali do nového dne, zjistili, že velbloudi přes noc umrzli.

I my sami cítili jsme, že chlad je značný. Mnohokrát jsme se ráno probudili s vousy pokrytými ledem a s tváří přimrzlou k polštáři. V této krajnosti chladu jsem zřel, že země někdy vytváří velké pukliny a stromy se mrazem trhají ve dvě.

Asi v polovině měsíce února 922 se počasí začalo

měnit, řeky tály a my chystali věci nutné k další cestě. Zakoupili jsme turecké velbloudy a kožené čluny, připravili jsme zásoby prosa chleba a soleného masa na tři měsíce. Naši známí nám nastávající úsek cesty líčili ve strašných barvách. Nakonec bylo vše daleko horší, než nám bylo řečeno.

3. března 922 vydali jsme se na další cestu. Každý z nás byl oblečen v kazajce, přes ni kabát, pak kožich a navrch ještě hrubý plášť a kuklu z plsti, z níž hleděly jen oči. Měli jsme na sobě spodky, přes ně kalhoty, na nohou domácí boty a přes ně další boty. Když jsme se dostali na velblouda, nemohli jsme se na něm ani hnout.

Po nějakém čase jsme dorazili k řece Bagindí. Tam jsme rozložili naše kožené čluny a naložili do nich zboží, jež jsme sňali z velbloudů. Když byly všechny čluny plné, seděla v každém z nich družina několika mužů. Ti si vzali do rukou březové větve, užili je jako vesla a neustále veslovali, zatímco voda nesla jejich člun po proudu a otáčela ho. Nakonec jsme se dostali na druhou stranu. Co se týká koní a velbloudů, ti přeplavali.

Došli jsme až k řece Džajih. Byla to v pravdě největší, nejširší a nejprudší řeka, kterou jsme kdy zřeli a její

překonání stalo se opravdovou zkouškou. Mnozí z družin zahynuli a mnoho koní a velbloudů utonulo. Po patnácti dnech jsme dorazili na břeh řeky Volhy.

Setkání s Vikingy

Zřel jsem na vlastní oči, jak Vikingové přijeli se svým zbožím a rozbili tábor u Volhy. Přijíždějí ze své země, zakotví své lodě na Volze a stavějí na jejích březích veliké domy ze dřeva, ve kterých přebývají.

Nikdy jsem nespatriil lidi tak obří. Jsou vysocí jak kmeny palm a kvetoucí a růžové zdravé pleti. Každý Viking nosí oděv z hrubého sukna tak, že jedna ruka zůstává volná. Nosí při sobě sekeru, dýku a meč a bez těch zbraní se nikdy neukáže. Meče mají široké se žlábkem, vyrobené Franky. Od špiček nehtů na ruku až ke krku je každý muž tetován obrázky stromů, živých tvorů a dalších věcí.

Ženy nosí na krku malou schránku ze železa, mědi, stříbra či zlata, podle bohatství a možností svých manželů. Ke schránce je připevněn kroužek a na něm nůž. Kolem krku nosí stříbrné a zlaté řetězy.

V době našeho příjezdu byl mezi těmito obrovskými lidmi jakýsi neklid, jelikož jejich hlavní náčelník, muž

jménem Wyglif, onemocněl. Nikdo se k němu nepřiblížil, nemluvil s ním, ani ho nenavštívil, protože Vikingové věří, že muž se musí zotavit z každé nemoci podle své vlastní síly. Mnozí z nich mezi nimi věřili, že Wyglif se nikdy nevrátí, leč že jistě zemře.

Družinu naší karavany přivedli před Buliwyfa, který byl vybrán, aby se stal jejich novým vůdcem. Vystrojili nám velkou hostinu, jíž sám Buliwyf předsedal. Zřel jsem, že je to muž vysoký a silný, s kůží, vlasy a vousy čistě bílými. Nesl se jako vůdce.

Zůstali jsme mezi Vikingy dva dny a ráno, kdy jsme měli v úmyslu odjet, nám tlumočnick sdělil, že náčelník Wiglif zemřel. Mrtvého oblékli v pohřební šat, uložili do hrobu, nad nímž postavili střechu. Vedle něj položili veškerou jeho zbroj. Také zabili psa a dva koně a jejich mrtvolu též uložili s ním.

Co se stalo po pohřbu

(scénka s Vikingy)

Tito Vikingové nenaleznou příčinu k zármutku ve smrti žádného muže. Téhož večera konal se ve vikingském ležení velký hodokvas. Při něm však bylo mezi nimi zřít napětí, kdo z nich se stane příštím vůdcem.

Následujícího dne přišla veliká bouře, bouře trvající dva dny, se silným deštěm a mohutnými větry a po té bouři lehla na zem studená **mlha**, bílá a hustá, že člověk nedohlédl na tucet kroků.

Nyní se ukázalo, že titíž obrovití vikingští bojovníci, jež s pro svou sílu a náchylnost ke krutosti nemusí ničeho bát, přec mají **strach z mlhy** či mženi, jež přichází s bouří. Považoval jsem za podivné, že tak silní lidé jsou něčím tak vystrašeni.

Tázel jsem se na to svého tlumočnicka, leč ten odmítal mi na mou otázku odpovědět.

Nyní se stalo, že se mlha nezvedla, i když v pozdním odpoledni polevila a prořídla; slunce se objevilo na obloze jako kruh, leč bylo tak slabé, že jsem mohl patřit přímo do jeho světla.

Téhož dne dorazil vikingský člun s urozeným mladíkem jejich kmene. Tento návštěvník vytáhl člun na břeh, zůstal u něj až do setmění, žádný muž k němu nešel ani ho nepozdravil, ačkoliv byl cizí a všichni jej jasně zřeli.

Otázel jsem se tlumočnicka: „Proč stále zůstává u své lodi?“

„Kvůli mlze,“ odpověděl tlumočnick. „Je to starý obyčej, kdy přichozí člověk musí stát hodně hodin na očích, aby ho všichni mohli zřít a vědět, že není nepřítel přicházející z mlhy.“

Při noční hostině jsem spatřil vstoupit mladíka do síně. Byl vřele uvítán. Po několika pozdraveních pronesl mladík vášnivou řeč, jíž naslouchali všichni za neobvyklého ticha a s nezvyklou pozorností.

Vyptával jsem se tlumočnicka, co bylo řečeno. Odpověděl takto: „Je to Wulfgar a je synem Rothgara, velkého krále ze severu. Je příbuzným Buliwyfa a vyžaduje jeho pomoc a podporu na hrdinské výpravě. Práví, že vzdálená země trpí děsem a nepojmenovatelnou hrůzou, proti níž jsou všichni lidé bezmocní a žádá Buliwyfa, aby si pospíšil a vrátil se do vzdálené země a zachránil její lid a království jeho otce.“

Tázal jsem se tlumočnicka na podstatu té hrůzy. Pravil mi: „Nemá žádné jméno, jež mohu říci. Jméno nelze říci, protože je zakázáno jej vyslovit, aby pronesené jméno nepřivolalo démony.“ A jak mluvil, zřel jsem, že byl pln strachu jen na ty věci myslet.

Pak vešla do síně stará babizna zvaná Anděl smrti a sedla si vedle Buliwyfa. Z vaku vytáhla nějaké kosti a

hodila je na podlahu a něco tiše pronášejíce přejela nad nimi rukou. Tak to opakovala ještě dvakrát a konečně promluvila.

Buliwyf povstal a promluvil ke shromážděným bojovníkům. Na to jich jedenáct povstalo a postavilo se k vůdci.

Pak tatáž babizna, Anděl smrti, ukázala na mě, něco pravila a pak opustila síň.

*„Anděl smrti promluvil,“ děl tlumočnick. „Buliwyfova družina musí mít **třináct členů** a jeden z nich nesmí být Viking, takže budeš tím třináctým.“*

Protestoval jsem, že nejsem bojovník, že jsem na cestě ke Slovanům a že musím bezodkladně sledovat příkazy kalifa. Požadoval jsem, aby tlumočnick sdělil má slova Buliwyfovi, a ten se přec obrátil a opustil síň s těmito posledními slovy: „Připrav se co nejlépe. Odjedeme zítra za rozbřesku.“

Cesta do daleké země přes řeky

Opustil jsem svou družinu a jak se jim dále vedlo jsem se už nikdy nedověděl.

Já sám jsem byl na palubě jednoho z vikingských

plavidel a plul proti proudu řeky Volhy směrem severním s dvanácti členy jejich družiny. Jmenovali se takto: Buliwyf – náčelník a jeho bojovníci Higlak, Skeld, Weath, Roneth, Halga, Helfdane, Ecdgtho, Rethel, Haltaf a Herger. Byl jsem nechopen mluvit jejich jazykem a porozumět jejich obyčejům, ježto tlumočnicka s sebou nevzali. Naštěstí jeden z bojovníků, Herger, je muž světa a částečně též latiny znalý. Tak jsem od něj mohl zjistit, co znamenaly události, jež proběhly.

Tito Vikingové jsou nejlepšími námořníky na světě a v jejich chování zřel jsem hodně lásky k moři a vodám. O lodi mohu říci toto: byla dlouhá 25 kroků, široká 8 a kousek, výborně zbudovaná z dubového dřeva. Byla celá černá a měla čtvercovou plachtu ze sukna. Kormidelník stál na malém stupínku poblíž zádi a ovládal kormidlo připojené ke straně plavidla po římském způsobu. Loď byla vybavena lavicemi pro veslaře, leč vesla nebyla nikdy užita; postupovali jsme jen pomocí plachet. Na přídi lodi byla dřevěná řezba mořského netvora, na zádi byl vyřezán jeho ocas. Na vodě byla tato loď stabilní, docela příjemná k cestování a sebedůvěra bojovníků mne povzbudila na duchu.

Poblíž kormidelníka bylo lože z kůží položených na síti z provazů, z příkrývkou z kožešin. To bylo Buliwyfovo

lože, ostatní bojovníci spali porůznu na palubě, zabaleni v kožešinách a já jsem činil totéž.

Cestovali jsme po řece tři dny a míjeli bez zastávky mnoho malých osad těsně u řeky. Země kolem říčního údolí se stala hornatější. Vzduch byl chladný, vítr silný a na zemi leželo ještě hodně sněhu. V této oblasti je též mnoho hlubokých hvozdu.

Cesta do daleké země přes souš

Pak jsme dorazili k Vikingské osadě zvané Massorg. Nebylo to město, pouze sídliště s několika velkými dřevěnými domy. Zde jsme opustili naše plavidlo a putovali koňmo osmnácte dnů. Byla to obtížná, hornatá oblast, příliš studená a byl jsem moc vyčerpán tvrdostí pouti.

Vikingové nikdy necestují v noci. Během naší pouti se údobí noci natolik zkrátilo, že jste nemohli během něj uvařit hrnec masa.

Herger mi též vysvětlil, že v této severní zemi je v létě dlouhý den a v zimě dlouhá noc, zřídka jsou stejné. Pak mi řekl, abych v noci pozoroval oblohu. Učinil jsem tak a jednoho dne jsem na obloze uzřel tetelivě se třpytící bledá světla, zelená a žlutá, někdy modrá, jež visela jako

záclona vysoko na nebi. A byl jsem tou podívanou velice udiven.

Nyní jsme cestovali pět dnů dolů z hor do oblasti lesů. Lesy v tomto kraji jsou chladné a husté s obrovskými stromy. Je to mokrá a chladná země. Putovali jsme dále lesy a zažili jsme moc deště. Déšť byl někdy tak hustý, že jsem si myslel, že se utopím, tak hustě byl vzduch plný vody. Jindy, když byl déšť hnán větrem, to bylo jako písečná bouře, bodalo to do nosu, pálilo v očích a oslepovalo zrak.

Způsob naší cesty byl takový: ráno jsme vstali, vsedli na koně a jeli až do středu dne. Pak některý z bojovníků ulovil nějakou zvěř. Když pršelo, toto jídlo se snědlo bez vaření. Když nepršelo, zapálili oheň pomocí žhavého uhlíku, jež nesli s sebou a jídlo se uvařilo. Též jsme jedli nějaké bobule a trávy, jejichž jméno neznám. Pak jsme cestovali zbytek dne až do příchodu noci, kdy se opět jedlo a odpočívalo.

Mnohokrát v noci pršelo a hledali jsme úkryt pod stromy, leč vstali jsme promočeni a naše kůže na spaní byly rovněž promočeny. Vikingové na to nereptali, protože jsou veselí v každé době.

Nespali jsme pořád v lese ani jsme pořád lesem

nejeli. Na kraji některých hvozďů Buliwyf a jeho bojovníci skočili vpřed, jeli hustými stromy tryskem, bez opatrnosti či myšlenky strachu. A pak opět v jiných lesích zastavil, bojovníci sesedli, rozdělali oheň a nabídli nějakou oběť než jeli dál. A pak jeli kolem kraje lesa, nikdy do něj nevstoupili.

Tádal jsem se Hergera, proč tomu tak je. Pravil, že některé lesy jsou bezpečné, jiné ne. Zeptal jsem se ho: „Co není bezpečného v lesích, jež jsou takto posuzovány?“

Odvětil takto: „Existují věci, jež nemůže žádný člověk pokořit, žádný meč zabít, ani oheň spálit a takové věci jsou v lesích.“

Nyní jsme pokračovali. Vpravdě mohu říci, že některé z hvozďů v severní zemi vyvolávají pocit strachu, pro nějž nemám vysvětlení. Severní země je chladná a vlhká a slunce je vidět zřídka, ježto nebe je po celý den šedé hustými mraky. Lidé této oblasti jsou bledí jako len a mají velice světlé vlasy. Proto já sám jsem byl často středem podivu místních obyvatel pro svou kůži a tmavé vlasy.

Kolik dnů jsme cestovali dále si nejsem jist. Víím, že jsme pětkrát měnili koně za čerstvé, platili jsme za ně ve

vesnicích zlatem a malými zelenými lasturami, jichž si Vikingové cení víc než čehokoliv na světě. A nakonec jsme dorazili do vesnice Lenneborg umístěné u moře. Moře bylo šedé, podobně tak i obloha a vzduch byl chladný a štiplavý. Tady jsme sobě vzali další plavidlo.

Lod' byla podobného vzhledu jako předchozí, leč větší. Plavidlo to bylo velmi rychlé.

Bál jsem se vydat se na toto moře, ježto voda byla rozbouřená a studená. Kdyby to toho moře člověk ponořil ruku, vmžiku by v ní neměl cit, tak hrozně bylo studené. Nicméně, na mé obavy nikdo nebral žádných ohledů, naopak všichni Vikingové byli šťastni a jásali, ačkoliv oceán byl rozbouřený a nebezpečný. Proto jsem se otázel Hergera, proč jsou všichni tak šťastni.

Herger pravil: „Ježto brzy budeme v domově Buliwyfově, místě známém jako Jatlam, kde žije jeho otec, matka a všichni příbuzní.“

Té noci jsme přistáli na břehu tvořeném kameny velkými jako pěst a tam se Buliwyf se svými muži utábořil a kolem ohně dlouho do noci oslavovali a pěli.

Odjeli jsme před úsvitem; bylo tak chladno, že mne bolely kosti a tělo jsem měl otláčené od kamenitého

břehu. A vydali jsme se na moře do zuřícího větru. Pluli jsme celé ráno a do té doby radost mužů ještě vzrostla.

Namáhal jsem se spatřit bájný Buliwyfův domov, když vikingské plavidlo obeplouvalo útes. Válečníci se smáli a hlasitě jásalí. A pak se na moře rozšířil pach kouře, zahlédli jsme kouř a muži zmlkli. Když jsme obepluli výběžek, zřel jsem na vlastní oči, že město za ním skomíralo v plamenech a vlnách černého kouře. Nebylo tam žádných známek života.

Přistáli jsme a šli k městu Jatlam. Ležela tam mrtvá těla mužů, žen i dětí – spousta mrtvol. Buliwyf a jeho bojovníci nemluvili a dokonce ani nedali najevo zármutek. Nikdy jsem neviděl rasu, která bere smrt tak, jako Vikingové.

Nakonec jsem se otázel Hergera: „Kdo to udělal?“

Herger ukázal do vnitrozemí, ke hvozdům a kopcům daleko od šedivého oceánu. Nad hvozdy visel mlžný opar. Ukázal a nemluvil. Tázel jsem se: „Jsou to mlhy?“ On odvětil: „Už se neptej, dozvíš se to dřív, než ti bude milo.“

Buliwyf vstoupil do jednoho zničeného domu a vrátil se k nám, nesa meč. A upravdě pravím, že to byl největší

meč, který jsem kdy zřel. Byl tak velký a těžký, že dokonce i Buliwyf sténal námahou, když jej nesl.

Na to mi Herger pravil: „Toto je meč Runding a sídlí v něm moc celého rodu.“ Buliwyf pak nařídil celé družině nastoupit na loď a vydali jsme se opět na moře. Nikdo z bojovníků se neohlédl na hořící město Jatlam; já sám jsem to učinil a zřel jsem kouřící trosky a mlhy v kopcích za nimi.

Tábor Trelburg

Po dva dny jsme pluli podél plochého pobřeží mezi mnoha ostrovy, jež se slovou země Dánů, až jsme konečně dospěli k oblasti močálů, protkané křížem krážem řekami, jež se vlévají do moře. Tyto řeky nemají žádná jména, každá z nich se slove „wik“ a lidé úzkých řek se slovou „vikingové“.

Zde jsme tedy zastavili v místě zvaném Trelburg.

Není to město, spíše vojenský tábor, jehož obyvatelé jsou bojovníci. Opevnění tohoto tábora je zbudováno s velkou péčí a řemeslnou zručností po způsobu Římanů. V táboře stojí 16 dřevěných domů, všechny stejné. Jsou to dlouhé domy se stěnami, jež se zakřivují, takže připomínají převrácené čluny s oběma konci rovně

useknutými. Na délku mají 30 kroků a jsou širší uprostřed než na koncích.

Každý dům má pouze jeden vchod, ten pak je umístěn tak, že není ze žádného jiného viditelný. To má ten význam, že je-li tábor napaden, mohou muži z jednotlivých domů bez vzájemného překážení spěchat ke hradbám k plnění obranných úkolů.

Pak jsem též zřel, že zatímco Vikingové jsou obrovití, tyto vchody jsou tak nízké, že i já se musím sklonit napůl, abych do domu vešel. Ptal jsem se, proč tomu tak je a Herger mi odpověděl: „Jsme-li napadeni, může zůstat uvnitř jediný muž a svým mečem utínat hlavy všech, kdo vstupují. Dveře jsou tak nízké, aby hlavy byly skloněny k sekání.“

Buliwyf a jeho družina byli laskavě přijati vůdci Trelburgu a když tito zjistili důvod naší cesty, uspořádali na naši počest velkou hostinu.

Ráno po oslavě vydali jsme se na další cestu. Při našem odjezdu tázal jsem se Hergera, proč jsou na vnitrozemní straně Trelburgu další hradby, leč na straně moře nikoliv. Tito Vikingové jsou mořeplavci, kteří útočí z moře a přece Hergar pravil: „Je to země, která je nebezpečná.“

Otázal jsem se: „Proč je země nebezpečná?“

On odpověděl: „Kvůli mlhám.“

Při našem odjezdu se shromáždili bojovníci, tloukli svými kopími do štítu a tvořili tak veliký hluk pro naši loď. To bylo proto, jak mi pravili, aby na naši loď přivolali ochranu boha Odina, protože jsme se vydávali na moře netvorů, jichž se všichni obávali.

To se mi zdálo být důkazem jejich pověřčivosti.

Prošla však nějaká doba, když se ozvaly výkřiky a všichni bojovníci ukazovali na moře, pozorovali je a pokřikovali na sebe. Tázal jsem se Hergera, co se stalo. „Jsme nyní mezi netvory,“ pravil, ukazujíc před sebe.

Oceán je v tom místě hodně divoký. Vítr fouká zuřivou silou, barví mořské vlnění doběla pěnou, plive vodu plavci do tváře a pohrává si s jeho zrakem. Pozoroval jsem moře dlouhé minuty a nezahlédl jsem mořského netvora, neměl jsem proto důvod věřit tomu, co pravili.

Leč tu pojednou jsem i já uprostřed běsnění vln zahlédl onoho netvora. Měl tvar obrovského hada, jenž nikdy nezvedl hlavu na povrch, a přece jsem zřel, jak se jeho tělo vlní a převaluje. Bylo velmi dlouhé a širší než

člun Vikingů, černé barvy. Mořský netvor plival vodu do vzduchu jako fontána a pak se ponořil, zvedaje ocas, jež byl rozeklán ve dvě jako jazyk hada. Byl však ohromný, jedna část ocasu byla širší, než vějířovitý list palmy.

Náhle jsem uviděl i další netvory, zdálo se že jich je šest či sedm. Každý se choval jako ostatní, vlnil se pod vodou, plival fontánu a zvedal ohromný ocas. Při tom pohledu Vikingové volali na pomoc Odina a několik z nich padlo na palubu na kolena a třásl se.

Vpravdě jsem zřel na vlastní oči mořské příšery všude kolem nás a pak, když prošla jistá doba, byly pryč a už jsme je nikdy nespatri.

Další dva dny jsme pluli mezi ostrovy země Dánů a pak třetího dne, jsme překonali úsek otevřeného moře. Zde jsem se obával, že uvidím další mořské příšery, avšak nestalo se tak a nakonec jsme dorazili k oblasti zvané Venden. Toto území je hornaté a odstrašující a všichni muži ve člunu se k němu blížili s jistým rozechvěním.

Nepřistáli jsme přímo v této nové zemi, leč pluli jsme podél pobřeží, až jsme nakonec dorazili ke království Rothgarovu. Poprvé jsem ho zřel takto. Vysoko na útesu, shlížejíc na rozbouřené šedivé moře, stála ohromně velká

dřevěná stavba, mohutná a majestátní. Byl to pro mě nádherný pohled, leč Buliwyf a celá jeho družina stáli ve člunu, tvářili se udatně, a přec se jim trásla kolena, a nebyla to síla větru, jež je tak roztrásla. Všichni se báli a já nevěděl proč.

Rothgarovo království v zemi Venden

Naše loď zakotvila v čase odpoledním. Válečníci se oděli do bitevního šatu, jež byl tento: nejdříve boty a kamaše z hrubé vlny, přes to kabát z těžké kožešiny, jenž sahal ke kolenům. Přes něj si dali drátěné košile, jež měli všichni kromě mne. Pak si každý muž vzal meč a připjal ho k opasku; každý muž si vzal svůj bílý štít potažený nevyčiněnou kůží a sve kopí. Každý si též vložil na hlavu přilbici z kovu nebo kůže.

Nakonec jsme opustili loď a šli cestou dlážděnou kamením k veliké hale. Buliwyf se zahleděl přes pole a spatřil tam osamocený zemědělský dům, jaké jsou v Rothgarově zemi běžné. Stěny toho domu byly ze dřeva, utěsněné kaší z bláta a slámy. Střecha je z došků a též ze dřeva. V domě je pouze podlaha z udusané hlíny a ohniště, ježto lidé z hospodářství spí se svými zvířaty kvůli teplu.

Buliwyf vydal příkaz, abychom šli k tomu domu, tak jsme se vydali přes pole, jež byla prouhlá a mokrá. Několikrát se družina zastavila, aby prozkoumala půdu, než pokračovala, leč nikdy muži nenašli nic, co by jim vadilo. Já sám pak jsem neviděl nic. A přece Buliwyf svou družinu opět zastavil a ukázal na černou zem.

Vpravdě, na vlastní oči jsem zřel obnažený otisk nohy – vlastně mnoha nohou. Byly ploché a škaredější než otisk kteréhokoliv známého stvoření. Na každém prstu bylo vidět ostrou vyhloubeninu po zahnutém nehtu či drápu; tak se tvar zdál lidský a přece lidský nebyl. To sem zřel na vlastní oči a přece jsem nemohl uvěřit tomu, co vidím.

Všichni bojovníci kroutili nad těmi stopami hlavami a slyšel jsem je opakovat neustále jedno slovo: „wendol“. Význam toho slova jsem neznal, avšak vycítil jsem, že v tuto chvíli se nemám tázat. Blížili jsem se k domu a čas od času spatřili další stopy. Všichni bojovníci šli pomalu, leč nebyla to opatrnost. Nikdo netasil meč. Byl to spíš nějaký děs, jenž jsem nechápal.

Nakonec jsme přišli k obydlí a vstoupili do něj. Uvnitř jsme spatřili tři mrtvolky roztrhané na kusy. Všechno jsem to zřel na vlastní oči a vpravdě to byl nejhrůznější pohled,

jehož jsem byl kdy svědkem.

Nikdy nepochopím způsoby Vikingů. Uklidnili se a byli vůči té hrůze neteční. Dívali se na vše klidně. Hodně pozornosti věnovali té skutečnosti, že chyběly všechny hlavy. Také pozorně prohlédli všechny stopy kolem stavení. Všimli si, že tam nejsou stopy koní, to bylo pro ně důležité, ale já jsem nechápal proč.

Když jsme přecházeli přes pole, našel jeden z bojovníků malý kámen, menší než dětská pěst, hrubě vyhlazen a opracován do podoby sošky trupu ženy. Při jeho spatření byli Vikingové zaraženi, bledí a roztřesení. Ruce se jim chvěly při doteku sošky a nakonec ji Buliwyf hodil na zem a rozbil rukojetí svého meče na kamenné úlomky. A všichni byli jati hrůzou, což mě mátl.

Nyní jsme se vydali k velké hale krále Rothgara. Během cesty, jež trvala skoro hodinu, nikdo nepromluvil. A přece nikdo už nejevil žádný strach.

Po příchodu do osady nás král Rothgar přijal ve své obří stavbě, jež slove Hurot. Přivítal Buliwyfa i nás, svolal bojovníky a připravil oslavu. Leč zdálo se mi, že náš příchod nebyl všeobecně přijat s takovým nadšením, jaké bylo předstíráno. Zvláště Grolif, syn Rothgarův choval se vůči nám nepřátelsky. Ba dokonce se jeden z Grolifových

bojovníků pokusil při večerním hodokvasu zabít Buliwyfa, leč vzápětí padl k zemi proklán Buliwyfovým kopím. Poté Buliwyf prohlásil mocným hlasem: „A takto zmařím každou léčku vůči mě.“ Nyní noc proběhla v dalších oslavách a všichni bojovníci se nyní už bezstarostně veselili.

Ráno mne probudily zvuky mocného bušení, a když jsem vyšel ven, našel jsem všechny lidi při práci na zátarasech. Ty se stavěly tímto způsobem: koně přivázeli množství sloupků, jež bojovníci ostřili do hrotů; Buliwyf sám řídil jejich umístění.

Asi v poledne přišla žena, babizna, již nazývali Anděl smrti, rozhodila na zem kosti, pronesla nad nimi zaříkávání a oznámila, že této noci přijde mlha. Vyslechnuv to, Buliwyf nařídil, aby práce ustaly a byl připraven veliký hodokvas. A zatímco se všude počala chystati večerní hostina, bojovníci si navzájem přáli štěstí a připravovali se k bitvě.

Hostina byla podobná té předchozí, ale já jsem byl naplněn obavami z nastávajících událostí. Nicméně došlo k tomuto. Jeden ze starších šlechticů uměl trochu latinsky a několik z nářečí Iberie a já jsem s ním začal hovor.

Promluvil ke mně takto: „Jsi neobyčejně statečný muž, když se jako cizinec odvážíš postavit wendolovi.“

Na to jsem udělal nějakou zlehčující odpověď ve smyslu, že ve srovnání s ostatními z naší družiny jsem zbabělec, což ostatně byla v podstatě pravda. Muž však opakoval svou předchozí větu, a já jsem vycítil, že se mohu dovědět něco podstatného, i otázel jsem se ho co je to wendol.

Na to mne onen muž řekl, že jsem cizinec, že tedy bude svolný mě poučit a sdělil mi toto: jméno wendol je tak staré jako národy severních zemí a znamená černou mlhu. Pro Vikingy to znamená mlhu, jež přináší pod příkrovem noci černé netvory, jež vraždí a zabíjejí a pojídají maso lidí. Netvoři jsou chlupatí a odporní na dotek a na pach; jsou lítí a lstiví; nemluví jazykem žádných lidí a přec mezi sebou hovoří; přicházejí s noční mlhou a ztrácejí se při rozbřesku, kam se je nikdo neosmělí sledovat.

Muž pak pokračoval takto: „Za starých časů se všichni černé mlhy báli. Od dob mého praděda neviděl žádný z Vikingů černou mlhu a někteří z mladých bojovníků nás považovali za hlupáky, že si pamatujeme staré báje o hrůze a plenění, které mlha přinášela. A

přece byli všichni náčelníci Vikingů ve všech královstvích na návrat černé mlhy vždy připraveni. Všechna naše města i naše pevnosti jsou chráněny a bráněny ze strany od vnitrozemí. Od dávných časů tak naši lidé jednali a nikdy jsme černou mlhu neviděli. Nyní se však vrátila.“

Tázel jsem se, proč se černá mlha vrátila, a on ztišil hlas, aby pronesl tuto odpověď: „Černá mlha přišla z domýšlivosti a slabosti Rothgara, jež urazil bohy svým zpozdilým přepychem a zlákal netvory polohou svého paláce, jež nemá žádné ochrany od vnitrozemí.“

Toužil jsem se dozvědět víc, leč muž byl znaven, odvrátil se ode mne a usnul.

Té noci nefoukal vítr, svíce i plameny haly Hurot nepohasínaly a přece bylo vlhko a chladno. Zřel jsem na vlastní oči, že venku se valila z kopců mlha, zatarasila stříbrné světlo luny a oděla nás všechny do temnot.

Jak noc pokročila, mohutná vrata haly Hurot byla zamčena a dána na petlice. Všichni muži oděni v brnění šli podél stěn místnosti, zhasili svíce a dohlédli na ohně, aby hořely jen slabě. Herger mi dal krátký meč a pravil mi, abych ulehl, předstíraje spánek. I ostatní muži tak učinili. Jak dlouho jsme čekali nevím, ježto si myslím, že jsem sám na chvíli usnul. Pak jsem byl najednou vzhůru,

nepřirozeně ostře ve střehu. Byla temná noc; svíce hořely jen nepatrně a slabý vánek povíval místností a rozechvíval žluté plameny.

A pak jsem zaslechl tiché zachrochtání, jež ke mně přinesl vánek a ucítil žluklý pach, jako zápach mršiny. Padla na mě strašlivá hrůza. Ten zvuk se stával hlasitějším. Přicházel zvenku, z jedné strany haly. Pak jsem ho uslyšel z druhé strany a pak další a další. Vpravdě byla hala obklíčena.

Opřel jsem se o loket, srdce mi bušilo a rozhlédl se po místnosti. Nikdo z bojovníků se ani nepohnul, všichni leželi s očima široce otevřenýma předstírajíce spánek a čekajíc na bitvu s wendolem, jehož zvuky nyní naplňovaly okolí.

Pak přišel nejhroznější okamžik. Všechny zvuky ustaly. Nastalo naprosté ticho, kromě předstíraného chrápání mužů a slabého praskání ohně. Pořád se nikdo z bojovníků ani nehnul.

A pak bylo slyšet mocný úder na pevná vrata Hurotu, ta se rozlétla, závan odporného vzduchu zhasil všechna světla a do místnosti se dostala černá mlha. Nespočítal jsem je. Nemohlo jich být více než pět či šest, obrovské černé tvary, stěží jako lidé a přec jim tak

podobní. Vzduch páchl krví a smrtí. A přec se nikdo z bojovníků ani nepohnul. Pak však s výkřikem při němž tuhla krev v žilách, vyskočil Buliwyf a máchl Rundingem. A jeho bojovníci vyskočili s ním a všichni se zapojili do bitvy. Výkřiky mužů se mísily s nelidským řevem a zápachem černé mlhy a v hale nastala hrůza, zmatek a velká zkáza.

Já sám jsem neměl na bitvu žaludek a přec jsem byl napaden jednou z těch mlžných příšer a zřel jsem lesknoucí se rudé oči a cítil jsem její pach. Něco mě chytilo a hodilo přes místnost, jako když dítě hází oblázek. Narazil jsem do stěny, spadl na zem a byl jsem nějaký čas silně omráčen. Pamatuji si však velmi zřetelně dotyk těch příšer, obzvlášť chlupatost jejich těl, ježto tato monstra mají chlupy dlouhé jako chlupatý pes a tak silné na všech částech svého těla.

Nevím jak dlouho bitva zuřila, leč skončila velmi náhle v okamžení. A pak byla černá mlha pryč, odkradla se, zanechávajíc za sebou zkázu a smrt, již jsme nemohli seznat, dokud jsme nerozžehli svíce.

Zde je jak bitva proběhla. Z družiny naší byli tři muži mrtvi. Roneth měl roztrženou hrud', Halga sražený vaz a Ecdgtho jež měl odtrženou hlavu, jež byla odnesena

monstry. Další muži byli poraněni, nikterak těžce, takže si svých zranění nevšimli. Všichni bojovníci pak byli nasáklí krví, jako by se v ní koupali. Nyní vypovím, čemu mnozí neuvěří a přec tomu tak bylo: naše družina nezabila ani jedno z mlžných monster. Všechna se odkradla pryč, některá snad smrtelně raněná a přec unikla.

Dozvěděl jsem se, že mlžní netvoři nikdy nenechají nikoho z nich ve společnosti lidí, leč raději se vystaví velkým nebezpečstvím. Rovněž tak vynaloží ohromné úsilí, aby si ponechali hlavu oběti. Proto jsme nikde nemohli nalézt Edgthovu hlavu; netvoři si ji odnesli s sebou.

Pak Buliwyf promluvil: „Podívejte, uchoval jsem si trofej nočních krvavých činů. Vizte, zde je paže jednoho z netvorů.“

Všichni bojovníci se shlukli kolem, aby si ji prohlédli. Já ji vnímal takto: jevila se jako malá, s dlaní neobyčejné velikosti. Leč předloktí i nadloktí nebylo dost velké, aby se k ní hodilo, ačkoliv svaly byly mohutné. Na všech částech paže, kromě dlaně, byly dlouhé černé chlupy. Nakonec je nutno dodat, že paže páchla stejně jako celé zvíře smrdutým pachem černé mlhy.

Paže byla zavěšena z krovů haly Hurot a podívovali se jí všichni lidé z království Rothgarova. Tak skončila první bitva s wendolem.

Události po první bitvě

Toto se událo po první bitvě. Vpravdě nekonala se žádná oslava, nejásalo se, ani nikdo nedal najevo jakoukoliv radost. Muži jež v této noční bitvě zemřeli, byli spěšně uloženi do jam s dřevěným přístřeškem a ponecháni tam určených deset dnů.

Na všech bylo znát nějaké napětí. Na mou přímou otázku pravil mi Herger: „Všichni se bojí, protože vědí, že se černá mlha zase vrátí.“

Připouštím nyní, že jsem byl nadmut pýchou bojovníka, ačkoliv po pravdě jsem věděl, že si takový pocit nezasluhuji. Pravil jsem troufale: „Komu na tom sejde? Přijdou-li opět, porazíme je podruhé.“

Herger odpověděl: „Království Rothgarovo nemá žádné schopné muže. Všichni jsou už dávno mrtvi, musíme tedy hájit království sami. Včera nás bylo třináct. Dnes je nás deset a z deseti jsou dva raněni a nemohou bojovat jako celí muži. Černá mlha se hněvá a hrozně se pomstí.“ Pravil dále: „Oni se vrátí jako Korgon.“

Neznal jsem význam toho slova: „Co je to Korgon?“

Pravil ke mně: „Světélkující drak, jež se snaží střemhlav ze vzduchu.“ To se mi zdálo nyní fantastické, leč spatřil jsem mořské obludy přesně tak jak řekli a pochopil jsem, že ve světélkujícího draka věří. Dotázal jsem se: „Kdy Korgon přijde?“

„Snad dnes v noci,“ odvětil Herger.

A skutečně, ještě než jsem domluvil, spatřil jsem jak Buliwyf řídí nanovo stavbu opevnění kolem haly Hurot a všichni lidé království pracovali.

Dělali toto: Kolem dokola Hurotu a přilehlých stavení vztyčili jistý druh hrazení ze zkřížených kopí a sloupků s ostrými hroty. Tento plot nebyl vyšší než mužova ramena a ačkoliv hroty byly ostré a výhružné, nedokázal jsem pochopit smysl této stavby, ježto muži ji mohli snadno slézt.

Nyní sestavili další překážku, příkop vně hrazení, půldruha kroku za ním. Tento příkop byl velice podivný. Nebyl hluboký, nikdy ne více než po kolena a často méně. Byl vykopán nerovně, takže místy byl mělký, na jiných místech hlubší s malými dolíky. A místy byla do země vnořena krátká kopí, hrotem vzhůru.

S postupem dne jsem jasně viděl, že se opevňovací práce nedokončí před příchodem noci. Uvědomovali si to i všichni bojovníci, kteří však s nadějí hleděli k moři. Oceán byl šedivý a rozbouřený, obloha barvy olověné, leč silný vítr dul směrem k pevnině. To bojovníky uspokojilo a já jsem uhodl důvod: mořský vítr zabrání mlze sestoupit z kopců.

Následujícího dne nebyl žádný vítr a všichni lidé království pracovali usilovně a ve strachu. Všude se povídalo o Korgonovi a o jistotě, že v noci zaútočí. Leč stalo se toto. Asi v polední čas dostal se Herger do sporu s jedním z mužů Grolifových a po vzájemných urážkách měl mezi nimi rozhodnout souboj po severském způsobu. Ba vpadě se mi zdálo, že onen spor vyvolal Herger, aby tím přesvědčil Grolifa o tom, že se jej, ani jeho mužů nebojíme.

Souboj pak měl probíhat podle odvěkých ustanovení takto: Na zemi byla rozprostřena nevyčiněná kůže a připevněna v rozích tyčemi. Boj se musí vést na kůži, každý na ní stojí jednou nohou, nebo oběma po celou dobu; tak zůstávají blízko u sebe. Každý účastník si přinese jeden meč a tři štíty. Když se mu všechny štíty rozlomí, zůstává bez ochrany a boj se vede na smrt.

Toto byl způsob boje mezi Hergerem a Ragnarem, jak se jmenoval ten muž. Herger udeřil první a jeho rána mocně zazvonila na Ragnarově štítu, Ragnar pak svou první ranou urazil Hergerův štít od držadla a Herger požádal o druhý štít. Pak boj zuřivě pokračoval.

Hergerův druhý štít se rozbil podobně, požádal tedy o třetí, poslední štít. Herger byl velmi unaven, tvář měl mokrou a červenou z vypětí. Zdálo se, že mladík Ragnar bojuje snadno, s malým vypětím.

Pak se zlomil i třetí štít a Herger se do stal do velice zoufalých nesnází, nebo se to na okamžik tak zdálo. Herger stál sehnut a lapaje po dechu a nesmírně znaven. Ragnar si vybral tuto chvíli, aby zaútočil. Pak Herger rychle ustoupil stranou a meč mladíkův se vnořil do prázdna. Pak si Herger přehodil meč z jedné ruky do druhé, rychle se otočil a jedním máchnutím meče uťal Ragnarovi hlavu.

Herger ustoupil a já jsem pochopil, že boj byl klam, ježto Herger už nehekal a nelapal po dechu, leč stál bez známek únavy, jeho prsa se už nedmula, meč držel lehce a vypadal, že by mohl zabít tucet takových mužů.

A přec nebyl Herger šťastný a vycítil jsem, že ani Buliwyf nebyl spokojen. Jak se blížil večer, ve vysokých horách ve vnitrozemí se počala tvořit mlha. Věřil jsem, že mysleli na mrtvého Ragnara, jenž byl mladý, silný a statečný a jenž mohl být užitečný v nadcházející bitvě. Herger mě pravil tolik. „Mrtvý muž není nikomu k užitku.“

Útok Korgona

(poslední použitelná pasáž, pak se nám děj knihy rozchází se hrou)

Nyní s příchodem tmy se mlha připlížila z kopců, kradouc se kolem stromů, prosakujíc přes zelená pole k hale Hurot a k čekajícím bojovníkům. Zde se nepolevovalo v práci; byla přivedena voda z pramene, aby zaplnila mělký výkop a pak jsem pochopil smysl plánu, ježto voda skryla kopí a hlubší díry a takto se příkop stal zrádným pro každého nájezdníka.

Dále ještě ženy přinášely ve vacích vodu z pramene a polévaly oplocení, obydlí, halu Hurot i všechny bojovníky. Též i já přes své protesty byl jsem polit od hlavy k patě jako všichni ostatní. Voda ze mě kapala a třásl jsem se; po pravdě jsem při šoku ze studené vody hlasitě vykřikl a žádal jsem dozvědět se důvod. „Světélkující drak vydechuje oheň,“ sdělil mi Herger.

Nyní noc byla úplně černá a všichni bojovníci čekali na příchod Korgona. Všechny oči byly obráceny ke kopcům, teď ztraceným v mlze noci. Všichni čekali tiše, kromě Ecdgthova, který je mistrem sekery. Ten si postavil kus od sebe dřevěný sloupek a neustále se cvičil v hodů sekerou do něj. Vskutku dali mu mnoho seker, napočítal jsem jich pět či šest zastrčených za jeho opaskem, další v rukou či pohozené na zemi kolem něj.

Podobně Herger napínal a zkoušel svůj luk a šíp a rovněž tak i Skeld. Šípy Vikingů mají železné hroty a jsou výborně vyrobeny, mají dřívky rovné jako napnutý provaz. Luky Vikingů jsou stejně dlouhé jako oni sami a jsou vyrobeny z břízy. Síla střely je taková, že celý šíp projde čistě tělem muže, a nezůstane v něm, může též proniknout dřevěnou deskou tlustou jako mužská pěst. Vpravdě jsem zřel takovou sílu šípu na vlastní oči.

Buliwyf i celá jeho družina opravdu celou noc pozorně bděli a mezi nimi i já. Tak to trvalo velmi dlouhou dobu.

Nyní však Skeld vydal výkřik a všichni bojovníci se otočili a zahleděli se na kopce za mlžný závoj. Zde je, co jsem zřel: vysoko ve vzduchu zářící ohnivý bod, jako plápolající hvězda a hodně daleko.

Brzy se objevil druhý světelný bod, ještě další a pak další. Napočítal jsem jich tucet a pak jsem přestal počítat dál. Zdálo se, že tyto zářící ohnivé body tvoří čáru, jež se vlnila jako had, vpravdě jako vlnící se tělo draka.

Zářící ohnivé body byly ještě v dálce, leč blížily se. Nyní jsem slyšel zvuk, jenž jsem považoval za hrom. Byl to hluboký vzdálený hřmot, jež se rozléval v mlžném vzduchu, jak v mlze činí všechny zvuky. Každý plápolající bod se stával větším, zhoubně rudým blikavým a šlehajícím; tělo draka bylo dlouhé a blyštivé, pohled velice ohnivý a přece jsem se nebál, ježto jsem seznal, že to jsou jezdci s pochodněmi.

Brzy poté vystoupili jezdci z mlhy, černé tvary s pozvednutými pochodněmi, černí oři ryčící a útočící a začala bitva. Noční vzduch se ihned naplnil výkřiky děsu a agonie, ježto první vlna jezdců zasáhla příkop a mnozí upadli a pochodně se rozprskly ve vodě. Další koně se snažili přeskočit hrazení a nabodli se na ostré kůly. Část ohrazení začala hořet.

Nyní jsem zřel jednoho jezdce jet hořící částí ohrady a poprvé jsem wendola jasně spatřil; a v pravdě zřel jsem toto: na černém oři jela lidská postava v černém, leč její hlava byla hlavou medvěda. Polekal jsem se a zažil

chvíle nejhoršího děsu. A přece v tom okamžení se sekera, již hodil Ecdgtho hluboce vnořila do zad jezdce, jež se překotil a spadl a medvědí hlava spadla z jeho těla a spatřil jsem, že pod ní měl lidskou hlavu.

Já jsem se též zapojil do bitvy, byl jsem však sražen úderem kopí. Mnozí jezdci byli nyní uvnitř hrazení, jejich pochodně plápolaly; někteří měli medvědí hlavy, jiní nikoliv, jezdili dokola a snažili se zapálit stavení i halu Hurot. Proti tomu statečně bojovali Buliwyf i jeho muži.

Postavil jsem se na nohy, právě když se na mě vrhl jeden mlžný netvor s útočícím ořem. Vpravdě jsem učinil toto: stál jsem pevně na zemi a držel kopí vzhůru a myslel jsem si, že mě ten náraz roztrhne. A přec kopí prošlo tělem jezdce, leč ten nespádl z koně ale jel dál. Padl jsem na zem a lapal po dechu od bolesti v žaludku.

V průběhu této bitvy Herger a Skeld vyslali mnoho šípů, vzduch byl pln jejich svistu a zasáhli své terče.

Nyní jsem zřel též toto: jezdec vjel do ohrazení, sehnul s ve svém trysku uhánějící na černém koni a chytil tělo netvora, jehož Ecdgtho zabil, přehodil ho přes šíji svého koně a odjel, ježto jak jsem uvedl, tito mlžní netvoři nenechávají do ranního světla žádných mrtvých.

Bitva zuřila značnou dobu při světle plápolajícího ohně prosvětlujícího mlhu. Spatřil jsem Hergera v boji na smrt s jedním démonem; vzav nové kopí, zarazil jsem ho hluboko do zad netvora. Nyní jsem se snažil kopí vytáhnout a zatímco jsem tak činil, porazil mě nějaký míjející jezdec a od té chvíle si po pravdě pamatuji jen málo. Spatřil jsem, že jeden z domů Rothgarových hoří šlehajícím plamenem, leč promočená hala Hurot byla stále nedotčena. To byly mé poslední myšlenky.

Když jsem přišel k sobě, ležel jsem v příkopu, kde je voda rudá jako krev. Zřel jsem, že země je všeska prosáklá krví a všude na ní ležela těla mrtvých, z nichž mnohá byla zuhelnatěna ohněm.

Pak jsem vstoupil do haly Hurot a zde jsem našel dvě těla položená na rákosu s přilbami na hrudích. Byli to Skeld a Helfdane. Oba byli mrtvi, Rethel pak byl těžce raněn.

Na jiném místě haly stáli zbývající bojovníci a radili se. Herger přistoupil ke mně a otázel se: „Můžeš jet na koni?“ Dotazoval jsem se kam pojedu. Na to mi Herger odpověděl: „Dnes v noci zaútočí světélkující drak opět. Leč mi jsme nyní příliš slabí a je nás moc málo. Naše obranná zařízení jsou spálena a zničena. Světélkující drak nás

všechny zabije.“ Tato slova pronesl klidně. Zřel jsem to a otázal se. „Kam tedy pojedeme?“

Herger mě pravil: „Vlk jež leží ve svém doupěti, nikdy nedostane maso, ani spící muž vítězství.“ Z toho jsem pochopil jejich plán. Že napadneme mlžné netvory na koních, v horách či na kopcích, kde leží. S nepřiliš velkou odvahou jsem se tázal Hergera, kdy to bude a bylo mi odpověděno, že ve střední části dne.

Pustina Děsu

Buliwyf si vyžádal sedm houževnatých koní a v ranné části dne jsme vyjeli od haly na rovinatou planinu a dál ke kopcům v dáli. Měli jsme s sebou též čtyři honicí psy čistě bílé barvy, velká zvířata, jež bych radil spíše k vlkům než ke psům. To tvořilo celek našich útočných sil.

Náš směr cesty byl určen stopou krve, již v noci zanechali stahující se jezdci. Honicí psi vedli, běželi podél této rudé kapající stezky. Zastavili jsme se pouze jednou, abychom zvedli zbraň upuštěnou prchajícími démony. Zde je podstata této zbraně; byla to kamenná sekera opracovaná štípáním, přivázaná k topůrku ze dřeva pomocí řemínků ze surové kůže. Čepel této sekery byla

neobyčejně ostrá a její tělo tvarováno s neobyčejnou zručností. Taková byla úroveň mistrného opracování zbraně, velice nebezpečné ostřím své čepele. Herger mi pravil, že wendol si dělá všechny nástroje a zbraně z tohoto kamene.

A přece jsme jeli vpřed značnou rychlostí, vedeni štěkotem psů. Nakonec jsme dorazili ke kopcům. Vjeli jsme do nich bez rozmýšlení, mlčenlivá a podmračená družina mužů. Na tvářích se zračil strach, a přec nikdo nezastavil.

Nyní bylo chladno v kopcích a studený vítr dul do našeho oblečení a pokračovali jsme ještě vpřed, až jsme dorazili do nové krajiny. Zde byla bažina se slanou vodou, blata – opuštěná země, hodně připomínající poušť, a přec ne písčitá, leč vlhká a mazlavá a nad tou končinou ležel malý přídech mlhy. Vikingové zovou to místo pustinou děsu. Taková byla krajina vřesoviště.

Půda byla pro koně obtížná, postupovali jsme tedy pomalu. Psi také vyráželi pomalu a všiml jsem si, že štěkají méně zuřivě. Bylo pořád velmi chladno a spatřil jsem tu a onde na zemi malé zbytky sněhu, ačkoliv bylo období léta.

Nyní se na jednom místě koně zastavili, jakoby došli

k nějakému oplocení či jiné překážce, i když to byla zemně nerozeznatelná od ostatní. Všichni jsme se rozhlíželi do všech směrů. Nefoukal tam vítr a nebylo slyšet jediný zvuk.

Buliwyf pravil: „ Zde začíná země wendola,“ a bojovníci poplácávali své koně, aby je uklidnili. Nyní jsme nechali své psy vzadu a jeli vpřed do sněhu, jehož byla tenká vrstva a do hustých mlh. Nikdo z mužů nehovořil, kromě ke koním. Ti se dali každým krokem obtížněji pobízet vpřed. Brzy jsme zahlédli stínové tvary v mlze před sebou, k nimž jsme se blížili s opatrností. Nyní jsem zřel na vlastní oči toto: na obou stranách stezky, vysoko na silných sloupech, byly lebky obrovských medvědů, které wendol uctívá.

Nyní jsme spatřili další překážku, šedou , vzdálenou a velkou. Byl to obrovský kámen, přitesaný do tvaru ženské postavy. Ten kámen byl potřísněn krví, přetékal pruhy červeně a byl příšerný na pohled.

Nikdo nemluvil o tom, co bylo lze spatřit.

Pokračovali jsme krokem. Válečníci tasili své meče a měli je pohotově. Ucítil jsem nyní pach zahnívajících mršin a udělalo se mi nevolno. Leč na Vikinzích nebylo lze vidět nějaké pohnutí.

Nyní jsme dojeli ke kopci, a dosáhnuše vrcholu, zastavili jsme se a patřili na tábořiště wendola. Bylo tam údolí a v něm kruh hrubých chatrčí a uprostřed kruhu velký oheň, nyní doutnající. A přec tam nebyli koně ani zvířata, žádný pohyb, ani známka jakéhokoliv života.

„Proč se tam nic neděje?“ dotazoval jsem se.

„Wendol je stvoření noci,“ odvětil Herger, „a spí v denních hodinách. Takže nyní spí a my sestoupíme mezi ně, napadneme je a pobijeme je v jejich snech.“

Všichni jsme sestoupili z kopce mezi odumřajícími houštinami po svahu k tábořišti wendola. Postupovali jsme pokradmu a protože nedošlo k žádnému poplachu, zanedlouho jsme byli v samém srdci vesnice démonů. Zde jsme se rozdělili na skupinky po dvou a když jsme se rozdělili ke každé chatrči, na dané znamení jsme vpadli dovnitř s tasenými meči.

Vtrhli jsme s Hergerem dovnitř. Vpravdě jsem byl připraven na nejstrašnější bitvu svého života. Uvnitř jsem nespatrił nic. Chatrč byla opuštěná a zcela prázdná, kromě hrubých loží ze slámy, připomínajících pelechy nějaké zvěře. Vyběhli jsme ven a napadli další chatrč z bláta. Opět jsme ji našli prázdnou. Všechny chatrče byly prázdné a všichni jsme byli překvapeni a užaslí.

Pak jsme se shromáždili v jedné z chatrčí, větší než ostatní. Byla též opuštěna, leč její vnitřek nebyl prázdný. Její podlaha byla pokryta kobercem kostí z lidských lebek a další byly nakupeny na vysokou hromadu u jedné ze stěn chatrče. Uprostřed pak byl velký stolec podobající se trůnu, vytesaného z jednoho kusu kmene. Bylo potřísněno krví a v celé chatě převládal obrovský zápach.

Herger pravil: „To je místo, kde ona vládne,“ a hlas měl tichý a plný posvátné úcty. Na to vzali bojovníci žhavé uhlíky z ohně a zapálil chatrče. Ty hořely pomalu, protože byly vlhké.

A tak jsme vyšplhali na kopec, usedli na koně a opustili pustinu děsu. Všichni bojovníci byli nyní sklíčení, ježto je wendol překonal v úskočnosti, opustiv své brlohy v předvídání útoku a nebude považovat sežehnutí svého obydlí za velkou ztrátu.

U trpaslíků

Vrátili jsme se tak jak jsme přijeli, leč nyní jsme postupovali rychleji. Nakonec jsme sjeli z kopců a zřeli rovinatou pláň a v dáli na kraji oceánu obydlí a halu Hurot. Nyní jsme odbočili a jeli jiným směrem, k vysokým

skalnatým převisům ošlehávaným mořskými větry. Jel jsem vedle Hergera a dotazoval se na důvod pro toto a on pravil, že musíme vyhledat místní trpaslíky.

Nyní jsme přijeli k oblasti jeskyň a všichni jsme sesedli z koní a pokračovali pěšky. Vešli jsme do jedné jeskyně a našli tam trpaslíky. Jejich vzezření bylo toto: Obvyklé velikosti trpaslíka, leč vyznačovali se velkými hlavami nesoucími rysy, jež vypadaly staře. Muži měli vousy a vypadali vážně. Každý trpaslík měl šat z kožešiny, každý také nosil úzký opasek z nevyčiněné kůže zdobený kousky tepaného zlata.

Nyní jsem zřel, že pracovali u velkých kotlů, z nichž vycházel sykot a pára. Do těchto kotlů byly nořeny kované ocelové čepele k zakalení, které trpaslíci dělají zbraně, jež jsou Vikingy vysoce ceněny.

Buliwyf se těchto tvorů dotazoval a byl poslán do nejhořejší jeskyně, kde seděl samotný trpaslík, starší než ostatní, jež byl zván „tengol“, což značí soudce dobra i zla.

Nyní „tengol“ promluvil k Buliwyfovi a význam jeho slov byl asi takovýto: „Jsi veliký bojovník, leč setkal ses se sobě rovnými v netvorech mlhy, v pojídačích mrtvých. Toto bude zápas a ž na smrt, a budeš potřebovat

veškerou svou sílu a moc, abys dostál výzvě. Bojoval jsi už podvakeráte, ale tvůj boj byl zbytečný a stál tě mnoho cenných bojovníků. Byl to boj muže a nikoliv reka. Abys zabil muže musíš propíchnout srdce nebo hlavu a tak je to i s wendolem. Abys zabil wendola, musíš udeřit do hlavy a do srdce – musíš přemoci jeho samotnou matku v jeskyních hromu.“

Pak přišlo mnoho bytostí jeho druhu, vystoupili z temna jeskyně a nesli mnoho předmětů. A „tengol“ promluvil dále: „Zde jsou dlouhé provazy z tuleních kůží. Tyto provazy ti pomohou získat vstup z oceánu do hromových jeskyní. A zde též je sedm dýk pro tebe a tvé bojovníky. V hromových jeskyních budou vaše meče k ničemu. Neste tyto zbraně s odvahou a docílíte všeho, po čem toužíte.“

Buliwyf poděkoval trpaslíkovi, opustil jeskyni a dal každému z nás dýku trpaslíků. Sestoupili jsme z kamenitých větrem bičovaných útesů a vrátili se do haly Rothgarovy když nastávala noc.

Všechny tyto věci se udály a já jsem je zřel na vlastní oči.

V hromových jeskyních

Ještě před rozbřeskem vyjeli jsme z království a sledovali okraj útesů nad mořem, ve srázech šedého kamene padající do pěnicího a vířícího moře pod nimi.

Zřel jsem Hergera, jež vezl na svém koni provazy z tuleních kůží a přidal jsem , abych ho dojel. Tázel jsem se, co je toho dne naším cílem. Herger mě pravil: „Tohoto rána napadneme matku wendola v hromových jeskyních. Učiníme tak útokem z moře, jak jsem ti sdělil včera.“

Za jízdy jsem pohlédl ze svého koně dolů na moře, jež naráželo na skalnaté útesy. „Zaútočíme lodí?“ tázel jsem se.

„Ne,“ odvětil Herger a udeřil rukou na provazy z tuleních kůží. Dobře jsem věděl, že tito Vikingové jsou chrabří k nevíře, leč já patře dolů do propasti útesu pod námi, pocítil jsem strach a srdce se mi zkroutilo v hrudi.

Nuže, zde je způsob sestupu, jenž jsem shledal neobyčejným, leč Vikingové ho nepovažovali za nic zvláštního. Dělá se to tímto způsobem: kolem pasu sestupujícího se umístí smyčka a všichni společníci se namáhají spustit ho z útesu. Mezi tím uchopí tento muž pro podporu druhý provaz, který visí z útesu. Dále má

sestupující muž v ruce silnou tyč z bukového dřeva upevněnou na jednom konci koženým řemínkem; tu tyč užívá k odstrkování se sem a tam, jak se pohybuje dolů po skalnatém povrchu.

Pro mě sestup těchto útesů bylo šílenství, leč Vikingové nepostupovali normálním způsobem, nýbrž zatloukli silné dřevěné kůly do země, k nim se přivázaly provazy a jejich volné konce se přehodily přes okraje útesu.

První se spustil Buliwyf, klesal, stávaje se mým očím stále menším a manévrujíc velmi obratně smyčkou, provazem i tyčí. Konečně dosáhl bezpečně spodku a stál na úzké římse, pod ním rachotil příboj. Nyní vytáhli smyčku a sní též dubovou hůl. Herger se obrátil ke mně, řka: „Ty půjdeš jako další.“ Privil jsem, že se cítím bídně.

Zřel jsem mu v očích, že není naděje na odklad, a tak mně nasadili smyčku a uchopil jsem hůl do ruky, jež byla kluzká potem. A trásl jsem se ve větru, když jsem šel přes hranu útesu a naposled jsem zřel mých pět druhů, namáhajících se u provazu. Začal jsem sestup, a však popravdě řečeno, pamatuji si jen málo ze všeho, co se událo. Mnohokrát jsem se udeřil do skály, narazil si kosti

a rozsekl kůži, a myslel jsem, že omdlím, leč neomdlel jsem. A po určité době, jež se mi zdála býti věčností, jsem dosáhl spodku.

Nyní sestoupili všichni bojovníci a všichni byli bezpečni. Ecdgtho byl poslední, kdo sestoupil ohromnou silou svých paží a když se nakonec postavil, nohy se mu nekontrolovatelně třásly, jako se třese člověk v zápase se smrtí.

Počkali jsme nějakou dobu, než se opět vzpamatoval. Pak promluvil Buliwyf: „Sestoupíme do vody a doplaveme do jeskyně. Já půjdu první. Neste své dýky v zubech, ať máte volné paže a můžete bojovat s proudy.“

To dořekl a skočil do vířících vln a my jsem skočili za ním.

Ihned nás pohltila ledová voda. Buliwyf začal plavat do jakéhosi průlivu mezi kameny a tak jsem činil totéž co on, stejně tak činili i ostatní. Příboj nás táhnul do širého oceánu. V tom okamžení chytili jsme se rukama skaliska, abychom se ubránili proudu. Pak vmžiku šlo vzduť opačně, byli jsme poháněni děsivou rychlostí vpřed, odrážeje se od balvanů a od překážek.

A opět vzednutí se změnilo a táhlo zpět, jak činilo

předtím a my jsme se drželi skalisek. Plíce mě pálely, jako by hořely a věděl jsem, že bych nemohl v tomto ledovém moři pokračovat moc dlouho. Pak se vzednutí hnalo dopředu a hodilo mne to střemhlav, narazilo tu a tam a pak jsem byl znenadání nahoře a dýchal vzduch. Lapal jsem po vzduchu a všude kolem bojovníci zvedali hlavy nad vodu a lapali podobně.

Nuže zde je, co jsem zřel: Byli jsme v jakémisi jezírku uvnitř jeskyně s hladkým kamenným dómem a otvorem z moře, jímž jsme připluli. Přímo vpředu se nalézal plochý, skalnatý prostor. Spatřil jsem tři nebo čtyři tmavé tvary dřepící kolem ohně. V tomto místě Buliwyf a jeho druzi provedli útok a našimi krátkými dýkami jsme zabili čtyři démony. Zřel jsem je jasně poprvé v záři ohně.

Vzezření těchto démonů bylo toto: vypadali ve všech ohledech podobní lidem, leč ne jako nějaký člověk na zemi. Byla to nevysoká stvoření, podsaditá a zavalitá, chlupatá na všech částech jejich těl, kromě dlaní, chodidel a tváří. Obličejové měli velice velké, s ústy a čelistmi velkými a významnými a šeredného vzhledu; též hlavy měli větší než hlavy normálních lidí. Oči měli hluboce posazené v hlavě, obočí byla veliká a ne kvůli chlupatosti, leč kvůli kosti; též zuby měli veliké a ostré, ačkoliv je pravda, že zuby mnoha byly obroušeny a

zploštěny.

Náhle jsme zaslechli strašidelný, odrážející se zpěv, zvuk sílící a slábnoucí. Tento zvuk přicházel z hloubi jeskyně a Buliwyf nás tam vedl. Zde jsme přišli na tři tvory ležící na podlaze a ruce zvednuté v prosbě ke starému stvoření skrývajícimu se ve stínu. Toto stvoření, jež bylo matkou wendola, nás spatřilo a při našem přiblížení ohavně zakřičelo.

Napadli a zabili jsme prosebníky a Buliwyf sám napadl matku wendola, jež byla obklopena hady, kteří byli stočeni u jejích nohou, na rukou a kolem krku. Tito hadi syčeli a vyšvihovali jazyky. Buliwyf však nebral zřetel na hady a vnořil dýku hluboko do její hrudi.

Strašně vykřikla a zhroutila se mrtva k zemi a Buliwyf se otočil tváří k nám. Nyní jsme spatřili, že tato žena, matka pojídačů mrtvých, jej zranila. Stříbrnou jehlici měl vnořenou v břiše. Vytáhl ji a krev se vyřinula. A přec neklesl na kolena smrtelně raněn, leč stál a dal rozkaz opustit jeskyni.

To jsme učinili druhým podzemním východem. Odešli jsme bez znepokojování, strážce wendola uprchly před skřekem své umírající matky. Buliwyf nás vedl z jeskyní a zpět k našim koním a pak se zhroutil na zem.

Zhotovili jsme nosítka a na těch jme ho nesli přes pole zpět ke království Rothgarovu. Zde jsme byli vítáni s ovacemi a štěstím, žádným smutkem, ačkoliv Buliwyf byl hrozně raněn, jeho maso zešedlo, tělo se třáslo a oči svítily leskem nemocné a horečnaté duše.

Obvázali jeho ránu a toho večera se mu vrátila barva do lící a vskutku se zdálo, že každou minutou noci sílí. A pak upadl do spánku, jeho barva se stávala bledší, a dech se mu krátil; obával jsem se, že se z toho spánku nikdy neprobudí. Možná si myslel totéž, ježto jak spal, držel svůj meč pevně sevřený v ruce.

Smrtelné křeče Wendolovy

Pak jsem též usnul. Herger mně probudil těmito slovy: „Musíš kvapně přijít.“ Zaslechl jsem zvuk vzdáleného hromu. Uchopil jsem meč a spěchal ven. Byla hodina a před rozbřeskem a vzduch byl mživý a dusný, vyplněný hromem vzdáleného dusotu kopyt.

Herger pravil: „Wendol se blíží. Démoni vědí o smrtelných zraněních Buliwyfa a vyhledávají konečnou pomstu za zabití své matky.“ Každý z bojovníků se postavil k obvodu opevnění, leč toto bylo chabé. Dusot se blížil.

A pak jsem zaslechl za sebou rozruch a když jsem se obrátil, spatřil jsem toto: Buliwyf bledý jako samotná mlha, oděn v bílém a s obvázanými ranami stál vzpřímen, svírajíc meč Runding a očekávajíc útok.

Žádná slova nedokáží popsat poslední útok wendola v mlžném rozbřesku. Žádná slova nevysloví, kolik krve bylo prolito, jaké výkřiky zaplavily vzduch, kolik koní i jezdců zemřelo v úděsné agonii. Zemřeli i mnozí z království Rothgarova. Já sám jsem zabil tři démony a utržil ránu kopím do ramene. Myslel jsem, že se zhroutím, a přec jsem pokračoval v boji.

Nastal rozbřesk a bitva utichla tak prudce, jako započala. Mlha se vytratila a jezdci zmizeli, zanechávajíc na bojišti těla svých mrtvých druhů. To bylo skutečně známkou jejich konce, ježto byli v rozvratu a nemohli opět napadnout království Rothgarovo. Všichni lidé to pochopili a radovali se.

Do haly Hurot byla přinesena těla mrtvých bojovníků – Ecdgthovo, Weathovo i tělo Buliwyfovo. Nyní z naší družiny zůstali jsme pouze čtyři.

Když uplynul stanovený čas byla na břehu před halou vystrojena loď, vloženy na ni poklady ze zlata a stříbra, těla mrtvých bojovníků a vykonány všechny

předeepsané obřady. Večer, když slunce sestupovalo do moře a loď byla zapálena a odstrčena na moře a Vikingové stáli na skalnatém břehu. Na vlastní oči jsem zřel loď nesenou proudy jako hořící pohřební hranici. A pak se ztratila z dohledu a temnota noci sestoupila na zemi Seveřanů.

Návrat ze země Vikingů

Několik dalších týdnů jsme strávil v zemi krále Rothgara a podařilo se mi přesvědčit jej, aby nechal vystrojit loď, jež by mne odnesla zpět. Mínil jsem splnit své poslání, od něhož jsem byl odveden, abych se nevystavil nebezpečí kalifova hněvu.

Až nadešel den, kdy byla loď vystrojena a připravena, rozloučil jsem se se všemi spolubojovníky, zvláště pak s Hergerem. Uchopil jsem jej za rameno, on mě též, a pak jsem se vydal na černou loď, jež mne nesla k zemi Dánů. Jak tato loď se svou silnou posádkou opouštěla břehy Vendenu, zřel jsem střechu haly Hurot a na druhé straně šedivý a ohromný oceán před námi. Nyní se stalo...